

gået i stå. Danmark vil fortsat arbejde for, at EU forbedrer befolkningernes vilkår og øger de europæiske borgeres sikkerhed og tryghed. Det gælder med hensyn til at kunne leve uden frygt for terrorisme og organiseret kriminalitet, med hensyn til at bekæmpe den afskyelige menneskehandel, ikke mindst med kvinder, med hensyn til at forbedre miljøet og med hensyn til at fremtidssikre Europa gennem en større indsats inden for forskning, udvikling og uddannelse, og det gælder naturligvis også med hensyn til at øge den økonomiske vækst og beskæftigelsen.

Udfordringerne er mange, opgaverne er store for EU, Europa har derfor hverken råd eller tid til at lade EU gå i stå.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til udenrigsministeren. Vi tager fat på ordførerne, og den første er ordføreren for forespørgsre, fru Elisabeth Arnold.

Forhandling

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne som formand for Folketingets Europaudvalg bruge min taletid på kort at ride op, hvad der har været hovedsigtet bag tænkepausens aktiviteter, hvordan det har været organiseret, og hovedkonklusionerne.

Det vanskelige udgangspunkt for den danske tænkepause var, at vi stod over for en planlagt folkeafstemning om forfatningstraktaten, som blev aflyst. En tænkepause var noget, vi ikke tidligere havde fået ordre på, om jeg så må sige, fra højeste sted. Ingen har før prøvet, hvordan man organiserer en tænkepause. Det er jo også næsten umuligt at forestille sig, hvordan man gør sådan noget. Statsministeren havde så endvidere valgt, at den danske tænkepause skulle forankres i Folketingets Europaudvalg.

Det var en bunden og vanskelig opgave, der skulle løses, og jeg vil allerede fra starten gerne sige mange tak til alle mine kolleger i Europaudvalget, også tak til kollegerne ude omkring i landet, som har repræsenteret de forskellige organisationer, der har været med, og til de ministre, der har deltaget i mange af møderne. Det var faktisk ligesom at starte en jumbojet med et håndsving i få startet den her folkelige debat.

Fra starten var der nogle ting, vi besluttede os for at fjerne fra debatten. Vi ville ikke diskutere ja eller nej til den forfatningstraktat, som vi jo ikke anede om vi nogen sinde skulle stemme

om, det ønskede vi simpelt hen ikke at bruge al vores energi på. Vi ønskede heller ikke at gentage de mange, mange debatter om ja eller nej til EU, som jo har været igennem seks folkeafstemninger plus mellemliggende debatter. Vi besluttede faktisk også, at politikerne skulle holde sig lidt tilbage, politikerne skulle træde lidt i baggrunden, for det handlede jo om at finde ud af, hvad befolkningen egentlig mente om udviklingen i EU.

Så blev vi enige om fem overordnede spørgsmål, vi ville stille til befolkningen, og om, at vi ville have en tilbagemelding til Folketinget.

De fem spørgsmål, vi blev enige om, følger, men inden jeg begynder på dem, vil jeg lige sige, at når vi siger »enige om«, er det i virkeligheden en utrolig præstation, for det betød, at samtlige partier i Folketingets Europaudvalg var enige om disse fem spørgsmål, og det betød, at de otte organisationer og bevægelser, som også var engageret i tænkepausen, også var enige om disse fem spørgsmål. Det tog meget lang tid at blive enige om disse fem spørgsmål, men det lykkedes faktisk til sidst.

De fem spørgsmål, vi stillede, var, og jeg starter med det første: Hvilke grænseoverskridende problemer, som Europa står over for, bør der lægges særlig vægt på at løse, og hvilken rolle skal EU spille? Andet spørgsmål: Hvilke problemer er de største i EU-samarbejdet, og hvordan kan de løses? Tredje spørgsmål: Hvordan skal debatten om Europas fremtid og en eventuel ny traktat organiseres for at sikre bredde, dybde og legitimitet? Fjerde spørgsmål: Hvordan styrker vi borgerdeltagelsen i EU? Og femte spørgsmål: Hvor går Europas grænser?

Disse fem spørgsmål var vi i arrangementskredsen enige om at stille. Det viste sig senere igennem debattens forløb, at i hvert fald et af disse spørgsmål blev kasseret som totalt umuligt at svare på, nemlig spørgsmål 3. Det viste sig ikke at være formuleret på en måde, som gav mening i de folkelige forsamlinger. Mange reklamefolk har efterfølgende beskyldt os for at stille spørgsmål, som er uforståelige, men vi er altså kun dødelige politikere alle sammen, vi er ikke reklamefolk og har ikke forstand på, hvordan man organiserer den slags kampagner, sådan at det bliver letforståelige budskaber, som kan kaperes umiddelbart af enhver.

Men de fem spørgsmål, jeg nævnte her, var altså nogle, vi var enige om at stille, og de har så på deres glatte ansigt været mere eller mindre brugelige.